

варямъ, да ямъ и да пиѣмъ, и да правимъ всичко, що поискамъ.

М. Добрѣ чадо, но сега е време да влѣземъ внѣтрѣ. Дай ми, Еленко, книгѣ-тѣ. Сега си станало разумно момиче, защото гледаше въ неѣмъ, догдѣ ся разговаряхъ азъ съ Иванча. Да идемъ сега да обѣдуваме.

—0—

РАЗГОВОРЪ 3.

Въ градинѣ-тѣ имаше една колиба покрита съ хубавѣ лозѣ. Мѣсто-то бѣше много хубаво, росно и покрито съ дебелѣ сѣнкѣ, имаше тамъ и мѣсто за сѣдѣніе. И Г-жа Анна често сѣдѣше тамъ съ дѣца-та си. Подирѣ обѣдѣ-тѣ Иванчо и майка му отидохѣ, та сѣднахѣ подѣ сѣнкѣ-тѣ, и Иванчо рѣче на майкѣ си.

И. Мамо! искашъ ли да ся разговоримъ пакъ за часовникѣ-тѣ, и да ми кажешъ що има въ Еленкѣ, и въ мене, което толкова е различно отъ часовникѣ-тѣ?

М. Наистинѣ, чадо. Помнишъ ли че часовникѣ-тѣ не може да ся движи самъ, ако не го навие нѣкой?

И. Помнѣмъ, мамо, че азъ съмъ много различенъ отъ часовникѣ-тѣ, защото могѣ да шавамъ съ рѣцѣ-тѣ си, съ нозѣ-тѣ си, и да правимъ много работы. А часовникѣ-тѣ не може да върти показователи-ты си.